

CAPITOLUL 1

Alerg de parcă întregul Iad e în urma mea. Și poate chiar e. Sau o să fie. O să fie un adevărat Iad pe capul meu, dacă nu ajung la cursul de matematică la timp. Domnul Stewart o să mă mănânce cu fulgi cu tot, ținând cont că e a treia oară când întârzii la cursul lui și asta doar într-o singură săptămână.

Tipic mie.

Și alerg, neîndrăznind să privesc în urmă, ca să mă asigur că nu mă vede nimeni. Ultimul lucru de care ar trebui să mă îngrijorez acum este că mă fac de râs alergând ca o bezmetică pe coridorul principal și încercând să ajung la ultima sală de curs din șirul lung de săli de curs.

Dacă nu mă mănâncă Stewart, sigur o să mă mănânce domnul Reed, care nici el nu apreciază când un elev întârzie la ore. Domnul Reed, care e directorul Academiei Milton și care mănâncă reguli pe pâine la fel de des cum mănâncă obraznici pe pâine.

Eu sunt o obraznică!

Mă împleticesc în proprii teniși când aproape scap cartea și caietul din mâini. Graba mea mai mult mă încurcă decât să mă ajute și parcă îmi aud vocea interioară cum izbucnește cu putere în râs pe seama mea. Cel puțin ea se distrează de minune.

Îmi strâng lucrurile la piept, blestemând printre dinți în timp ce mă străduiesc cu greu să adun hârtiile laolaltă. Nu încetinesc deloc pasul, deci pot doar să mulțumesc oricărei divinități că e gol coridorul.

Sau cel puțin așa credeam.

Nici nu văd persoana din fața mea, până nu mă izbesc cu toată puterea de ea. Nici ea nu pare să mă fi văzut pe mine venind cu toată viteza pe care o pot prinde picioarele mele stângi. Și tot ce îmi mai rămâne de făcut este să icnesc

de spaimă când îmi simt propriul echilibru cum o ia la sănătoasa, părăsindu-mă chiar în cel mai prost moment.

Mă prăbușesc în mare stil peste ceva tare și aud un geamăt înfundat venind de sub mine. Toată claia mea de păr se tăvălește acum pe podeaua din beton a coridorului, împiedicându-mi vederea periferică.

— Drăcia naibii!

Vocea individului de sub mine îmi sună imediat cunoscut și îmi ridic fața din umărul lui cu o viteză care mă face să amețesc. Blestem din nou și clipesc derutată spre bărbatul crispat care sângerează abundent pe nas. Și dacă judec după faptul că mă doare fruntea, îmi dau seama că eu i-am făcut asta.

Nu că mi-aș mai face griji. Mă holbez la el cu ochii cât cepele, nevenindu-mi să cred peste cine am dat. Sau mă rog, pe cine am răsturnat.

— Domnule Chandler?!

Continuând să înjure colorat printre dinți, fostul meu profesor de sport își întredeschide ochii albaștri și îi fixează pe fața mea, în timp ce eu mă ridic în brațe pentru a-l privi mai bine.

Să fiu a naibii! Domnul Chandler e fix ultima persoană peste care mă așteptam să dau pe coridor, ținând cont că acesta a renunțat la postul lui de profesor cu un an în urmă, lăsând în locul lui o duduie suplinitoare, care nu ne prea face față. Cred că e profesorul căruia i-am dus dorul mai mult decât mă așteptam și faptul că îl văd aici, chiar dacă sângerează îngrijorător de tare, nu poate decât să mă bucure.

— Domnule Chandler! exclam bucuroasă, abia abținându-mă să nu îl apuc de umeri și să-l scutur puțin.

Se încruntă urât, cu întreaga lui față simpatcă și ușor crispată. În timp ce se ține strâns de nas cu mâna, se zgâiește lung la mine cum abia reușesc să nu zâmbesc de jur-împrejurul capului.

— Te cunosc? întreabă frustrat. Nu de alta, dar trebuie să știu pe cine urmează să drăcui.

— Chloe, domnule! spun bucuroasă, deloc afectată de faptul că pare să vrea să mă înjure.

Se încruntă și mai tare, întins cât e de lung pe podeaua coridorului. Nici măcar nu îndrăznește să se clinească de sub mine, deși trebuie să recunosc că îl călăresc ca o nesimțită. Nici măcar faptul că genunchii mei par să sângereze la fel de tare ca nasul lui nu poate să alunge fericirea pe care o simt în momentul ăsta, legat de revedere.

— Trebuie să-mi dai mai multe informații decât atât, dacă tot mi-ai spart nasul, domnișoară, mă dojenește în stilul lui caracteristic, de care mi-a fost cel mai dor.

Îl cred pe cuvânt că nu mă recunoaște. Ultima oară când ne-am văzut, aveam nu mai mult și nici mai puțin de optzeci de kilograme sub forma unor colăcei de toată frumusețea, picioare groase și obraji dolofani. Acum nu pot spune decât că, faptul că nu gâfâie sub mine, e dovada clară că am slăbit ceva pe parcursul anului în care a lipsit.

— Lewis, mă grăbesc să spun. Chloe Lewis! Fata care se îneca cu propria-i transpirație la ora de sport.

Fruntea i se descrețește brusc și pare să uite pentru moment de nasul lui însângerat. Ochii lui se fac din ce în ce mai mari, pe măsură ce se holbează din ce în ce mai lung, parcă nevenindu-i să creadă că fata care mereu se rostogolea ca o minge de rotundă ce era, e acum pe el.

Ești pe el, Chloe! îmi reamintește vocea interioară, uluită și ea. *Dă-te jos de pe el!*

Nici nu știu cum sar în picioare, amintindu-mi brusc și de faptul că suntem pe coridorul școlii și că ochii ajutători ai lui Reed, plasați strategic în fiecare colț al clădirii, pot să vadă asta. Îmi aranjez stânjenită cămașa uniformei școlare, care acum e puțin cam șifonată, și mă fâstâcesc pe călcâie cât însuși Aaron Chandler se ridică la rândul lui în picioare, clătinându-se amețit.

În momentul în care își lasă brațul să-i cadă pe lângă corp, ca să se holbeze și mai intens la mine, observ cât de tare sângerează.

— Chloe-Dovlecelul? întreabă nesigur, privindu-mă de data asta cu o brumă de neîncredere.

Ochii lui ca cerul alunecă pe mine, de sus până jos, scanându-mă complet. În schimb, eu strâmb scurt din nas. Obişnuia să-mi spună așa încă din primul an de liceu, doar ca să mă facă să mă simt mai bine în pielea mea. Un fel de alint ciudat.

— Domnule, sângerați cam tare, îl atenționez în momentul în care sângele lui se scurge peste buze și picură într-un final pe podea.

Arătând ca smuls din vreo reverie, își ridică din nou brațul și șterge dâra roșie de pe bărbie cu dosul palmei. Ochesc din prima ușa toaletei aflate chiar în spatele lui și mă grăbesc să sar cu șervețele, de preferabil înainte să sângereze până la moarte.

Imediat ce le smulg din suport, mă întorc lângă el și le mototolesc în pumn, înainte să le lipesc de nasul lui, făcându-l să se crispeze și mai tare.

— Oh, drace!

Se clatină instabil pe călcâie și aproape mă dărâamă de pe picioare când se agață pe neașteptate de umerii mei, ca să nu se prăbușească. Mă trage inconștient spre el, zdrobindu-mă de pieptul tare și parfumat, de care îmi turtesc inevitabil nasul.

— Cred că ar trebui să vă duc la clinică, îngaim cu greu, vorbind peste tricoul lui.

Îmi scot cu greu fața din pieptul lui și îl cuprind cu brațul de după mijloc, răsucindu-l spre ieșire, în direcția opusă sălii de curs spre care mă grăbeam. Tot ce mai pot să sper acum este ca domnul Stewart și domnul Reed să fie îngăduitori, ținând cont de faptul că lipsesc pentru a salva o viață. O viață pe care tot eu am pus-o în pericol, de altminteri.

— Domnișoară Lewis, mormăie el, în drum spre ieșirea din clădirea principală. Mă simt nevoit să recunosc că ai capul mai tare decât îmi amintesc.

— Îmi pare atât de rău! mă strâmb. Eram grăbită să ajung la mate.

— Lasă-mă să ghicesc, îmi cere. Stewart e la fel de înțepat?

Continuând să mă țină de umeri cu un braț, iar cu cealaltă mână să-și țină lipit de nas ghemul de șervețele, își apleacă ochii albaștri asupra mea, privindu-mă amuzat.

Nu răspund. Cel puțin nu prin cuvinte. Mă rezum doar la a încuviința spășită din cap, căci da, domnul Stewart, boșorogul care predă matematică în liceul ăsta, e la fel de acru ca o lămâie.

— Exact cum credeam, oftează. Domnișoară Lewis, se pare că, în afară de tine, toți au rămas la fel!

Dăm buzna în clinica mică a academiei, după ce aproape l-am cărat în spate până aici. Asistenta Judith sare energic de pe scaun, privindu-mă cu ochi îngrijorați cum abia reușesc să-l țin pe domnul Chandler în poziție verticală.

— Ce s-a întâmplat? ne întreabă bulversată, privind ba la mine, ba la el.

— Nimic, mă grăbesc să spun, pe un ton cât se poate de inocent, care nu o păcălește deloc. Ok, se prea poate să-i fi spart nasul, mărturisesc într-un final, când aceasta se încruntă urât la mine. Din greșeală, evident!

— Ești așa o figură, Chloe! oftează, clătinând dezaprobat din cap. Ia să văd, frumușelule! Mai sângerezi?

Întinde mâna spre el și îi smulge șervețelele din mână, studiindu-l o clipă, cât eu încep să gâfâi din ce în ce mai tare.

Adevărul este că nici eu nu țin minte ca domnul Chandler să fi fost atât de... mare. Dacă în primii doi ani de liceu, în care a predat, îl consideram grațios și la fel de slăbănog ca orice alt elev din ultimul an, acum abia mai pot să-l țin în spate. Greutatea lui ridicolă apasă copleșitor pe umerii mei.